

въ това мое изложение, и ако намѣри нѣкъдѣ нѣщо погрѣшно, нека ми посочи грѣшката. Азъ щж бѣдж готовъ да изправя и призная такава грѣшка, ако тя бѣде наистина грѣшка, и щж отговоря съ подобающето уважение къмъ всѣкое лице, което би ми посочило такава грѣшка. — Ако се убѣдж, че посочената грѣшка не е грѣшка то пакъ щж отговоря съ уважение къмъ личността на критикътъ.

На нападите и хулитѣ, азъ нѣма да отговарямъ.

Повтарямъ да кажа: ръководилъ съмъ се отъ дълбока и безгранична любовь къмъ нашата взаимна добра бѣднина, затова съмъ написалъ тия редове. Съ такава любовь каия и всичкитѣ приятели да оцѣнятъ тия редове. Тамо, където трѣбва да погледнемъ зрѣло на въпроса, нека отстранимъ всѣкое захласнато родолюбие.

Последни две думи. Бѣхъ написалъ тия редове, когато получихъ книгата „Срби и Бугари“ отъ Д-ра Миловановича. Прочетохъ ѝ съ внимание. Помнятъ всички, че ния раздѣлихме днешнитѣ сърбски дѣйци на три категории; г. Миловановичъ е отъ людиятъ въ първата категория. Въ всѣкой редъ въ брошурата му вия се спъватъ отъ неговитѣ неискрени и покрити ужъ съ дълбока дипломация мотиви и доказателства. Господ. Миловановичъ е радикалъ и като такъвъ, азъ имахъ право да очаквамъ отъ него повече откровеностъ. Наистина на едно мѣсто той се показалъ откровенъ, а именно тамо, където признава, че: *„сто тридесетъ петъ години владѣние бѣмарско надъ македонскитѣ славяни внесло е въ Македония името Бѣмаринъ“*. Благодарение и за толко. Азъ се надѣвамъ, че послѣ това *малко признание* ще дойде и по голѣмото. Съ тая блага надѣжда азъ се отдѣлямъ отъ неговата брошура.
